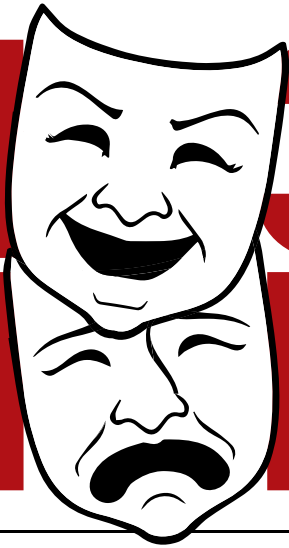

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

МАЈ 2024.

ГОДИНА XX, БРОЈ 170

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ПРЕМИЈЕРЕ У ЈУНУ:

Балет на музику Ивана Илића

БАНОВИЋ СТРАХИЊА

Кореограф: Игор Киров

Велика сцена, 13. јун, у 19:30

Драма Биљане Србљановић

НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ)

Режија: Андреј Носов

Сцена „Раша Плаовић“, 26. јун, у 20:30

Литерарна лепота језика и стиха п

Кореограф Игор Киров

А ансамбл Балета Народног позоришта у Београду, за финале историјске прославе јубилеја стогодишњице, већ извесно време припрема представу „Бановић Страхиња“, по једној од најлепших епских народних песама преткосовског циклуса - легенди о неверној жени и племенитом мужу који прашта. Постављањем овог наслова на редовни репертоар Велике сцене, чија је премијера планирана 13. јуна, национални театар исказује своју посвећеност и наклоност не само према наслеђу српског балета, већ и наслеђу српске историје и културе. Кореографију потписује признати македонски балетски уметник међународне репутације Игор Киров, а у уметничком тиму су и композитор Иван Илић, драматург Ђорђе Косић, сценограф Герослав Зарић, костимограф Катарина Грчић Николић и аси-

ног песничког дела које је велики српски лингвиста и фолклориста Вук Стефановић Караџић чуо од гуслара - старца Милије, а потом га записао и обрадио.

Бановић Страхиња није био само епски јунак, познат по снази и јунаштву, већ и личност која је представљала оличење правде, поштења и племенитости, док га његова спремност да пружи опроштај чини јединственим ликом српске епике.

„Током припрема за рад

вајући нове димензије емоција и значења изражених у песми“, наглашава Игор Киров.

Говорећи о томе колико је, уопште захтевно да се кроз покрет прикажу емоције превареног мужа који је, упркос једном таквом чину издаје ипак, пронашао у себи велику снагу и разумевање да опрости својој вољеној, Киров каже:

„Приказивање емоција превареног мужа кроз покрет свакако представља велики изазов. Треба приказати читаву палету емоција - озлојеђеност, тугу, љутњу, али и снагу, и на крају, опроштај, који је заправо одраз

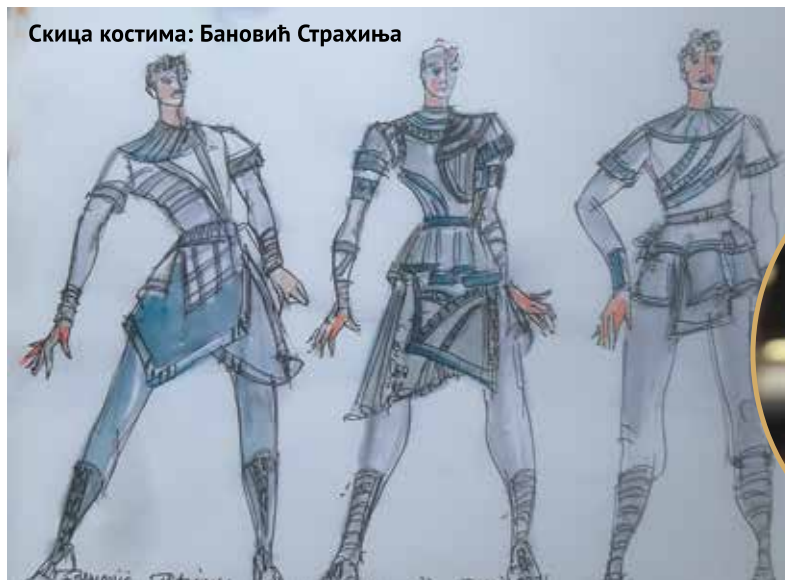

Драматург Ђорђе Косић

„Песма је, осим своје несумњиве језичке лепоте, привукла пажњу европске културне јавности па и Гетеа, пре свега због расплета у ком Страхиња прашта својој љуби Анђелији, уместо да је, како је било уоби-

као што њена рођена породица, на челу са Југ Богданом, на крају песме и чини. Зато је Страхињин поступак праштања на крају песме толико необичан и узбудљив. Са друге стране, Анђелијин одлазак може да се посматра и као чин вољне жртве да би умилостивила Алију који жели да сасвим уништи Страхињин двор и његове житеље, али и као поступак мотивисан простом чињеницом да је он освојио њено срце; можда чак и сви ови разлози одједном. Истина, као ни у животу, није црно-бела. У сваком случају, оно што је важно у нашој интерпретацији, јесте да постоји слобода избора за Анђелију, и да Страхиња, на крају приче, бира да то њено право избора поштује“, истиче млади и изузетно талентовани драматург Ђорђе Косић.

„Упркос томе што, наравно, у балету неће бити текста, брижљиво смо се старали да главне догађаје, мотиве и односе из песме очувамо и сценски упризоримо тако да буду јасни и неке ко

Скица костима: Бановић Страхиња

Костимографкиња Катарина Грчић Николић

највеће снаге, а не слабости. То тражи нијансирање и пажљиво праћење развоја лика кроз целину извођења. Ипак, универзалност ових емоција омогућава да се публика и даље повеже са ликом, без обзира на историјску епоху. Веома је значајно што ће уметничка Кућа, као што је Народно позориште, имати на свом репертоару и једно овакво дело из опуса националног карактера које у својој основи садржи битан део националне историје. Српска историја је веома богата, разнолика, али и турбулентна, са веома много снажних, упечатљивих историјских ликова и тема изузетно инспиративних за различите уметничке изразе“, сматра гостујући кореограф из Скопља.

Драматург Ђорђе Косић оцењује да је „Бановић Страхиња“ једна од најзначајнијих епских песама српске народне књижевности.

чајено у другим сличним народним песмама из тог периода, *свеже коњима за репове* и растргне као казну за издајнички чин. У нашој интерпретацији, као што каже и Игор Киров, праштање је израз снаге, а не слабости, и то је оно што Бановић Страхињу чини јунаком, јер је био већи од сопствене љубоморе и сујете, и урадио је оно што већина људи у његовој позицији не би. Песма такође нуди простор за интерпретацију психологије осталих ликова на више различитих начина, и управо то је чини тако занимљивом. Нико није ни сасвим *позитиван* ни сасвим *негативан* лик. Анђелијин одлазак са Влаха-Алијом може да се оправда кроз потребу за самоодржањем, јер она зна да, кренула милом или силом, за њу после тога више нема живота међу Србима који ће је сурово осудити

није читао песму. Лепота језика и стиха биће сублимирана у лепоти музике и покрета“, најављује Косић.

Осврћући се на и данас отворено питање - да ли је Бановић Страхиња опростио или је само поклатио живот својој жени, с обзиром на то да се живот може поклонити и без опроштаја греха, Косић каже:

„Идеја праштања је укорениена у хришћанској филозофији, те сам га у том смислу доживео као хероја који је подељен између овоземаљског и оноземаљског - са једне стране, он је ратник и убица, а са друге, неко ко очигледно поседује јаке моралне вредности и снагу потребну да се опрости. Верујем да јесте опростио. То је оно што га чини јунаком, јер је био већи од сопствене љубоморе и сујете, и урадио је оно што већина људи не би. Зато песма и почиње са *нетко бјеше Страхињићу бане*.

Скица костима: Анђелија

стент кореографа Мојца Мајцен. Поред изузетне литерарне лепоте, песма се својом тематиком уздиже и у ванвременски приказ контраста између традиционалних вредности и интимног људског осећања. Превођењем поезије у плесну форму откривене су и неке нове димензије овог величанствене

на овом балету, било ми је, пре свега, узбудљиво тражити начин како да се ова песма, чија велика снага лежи у лепоти језика и стиха, преточи у форму потпуно лишена текста - у покрет. Изазов превођења поезије у плесну форму омогућио је да се речи и ритам трансформишу у израз тела, откри-

ЛЕЖЕНО ПРЕМИЈЕРОМ „БАНОВИЋ СТРАХИЊЕ“

реточена у покрет

Наравно, било би арогантно да мислим да је то прави одговор, или да уопште постоји прави одговор. Лепота је у интерпретацији”, оцењује Ђорђе Косић.

Сценограф Герослав Зарић

Сценографију креира Герослав Зарић који се са овом темом већ сретао давне 1991. године радећи у Новом Саду драмску представу „Бановић Страхиња”, по тексту Борислава Михајловића Михиза.

„Та представа је имала сасвим друге потребе и базирала се на сасвим другој идеји и другој

с обзиром на то да је реч о модерном балету, осим што мора да буде прилагођен покрету, треба да буде „ослобођен“ и од претеране тежине.

„Костим је урађен у стилизовану форми средњовековног српског и турског костима, а материјали су од лана, памука, муслина, различитих жерсеа, трикотаже, зоржета и ликре. Осим музике, инспирација у раду биле су ми и многобројне фреске осликане у црквама и манастирима из тог времена које су успеле не само да одолеле уништењу од стране Турака, већ и зубу времена. Главни ликови имају своје препознатљиве елементе,

али се они не издвајају сувише од своје групе. Сви они заједно чине једно биће и свако у групи има различиту форму и ликовну обраду кроз валере основних боја. Начин обраде материјала и сложени начин сечења и кроја је, у неку руку, *рукопис* којим сам решила да израдим костиме и тиме их повежем са неким

Скица костима: Турци

ликовности. Наравно да је ова прича једна од најинспиративнијих у нашој поезији, али специфичности модерног балета не дају могућности какве постоје у драмској поставци или класичном балету. Мислим да у савременој кореографији сценографија више помаже у игри и омогућује играчима да се што боље изразе. Она је лишена илузија и у овој нашој верзији помаже као справа у гимнастици“, сликовито објашњава Герослав Зарић.

Костимографкиња Катарина Грчић Николић истиче да костим,

својим начином размишљања и рада. Форма, ликовни израз, боја и валери дају нам утисак о времену и епохи, а истовремено, детаљи и кројеви дају опис карактера ликовна. Надам се да ће костими у споју са модерном, *прочишћеном* и моћном сценографијом, као и оригиналном кореографијом и музичком темом на најбољи могући начин заокружити ову представу у чијем фокусу је једна комплексна прича из наше богате историје”, истиче Катарина Грчић Николић.

■ Микојан Безбрадица ■

ИВАН ИЛИЋ,
КОМПОЗИТОР МУЗИКЕ
ЗА БАЛЕТ „БАНОВИЋ СТРАХИЊА“

Богата симфонијска партитура

Музика, као саставни, веома важан део сваке балетске представе, нарочито она наменски компонована, пажљиво је осмишљена како би одражавала расположење, атмосферу и развој карактера и приче. Она је дубоко испреплетена с кореографијом, синхронизујући темпо, ритам и фразирање с прецизним покретима играча. На том фону свакако је био и наш реномирани уметник Иван Илић компонујући оригиналну музику за балет „Бановић Страхиња“ која ће тој представи несумњиво подарити јединствен, аутентичан звук уз који ће се речи и ритам трансформисати у израз тела, откривајући нове димензије емоција и значења изражених у тој чувеној епској народној песми.

„Желим да истакнем да ми је указана велика част и привилегија да будем део овог пројекта – нове балетске продукције Народног позоришта у Београду. Поред саме Куће, која је наша најзначајнија и једна од најстаријих установа културе, радујем се што је за креативни процес изабран и укључен врхунски тим сарадника. Не добија се позив сваког дана да се прави оригинална продукција домаћег балета. То су прилике које се ретко пружају и зато су посебне, јер носе велику дозу уметничке и професионалне одговорности. Због тога сам захвалан свима који су нам пружили ову шансу да оплеменимо репертоар Балета националног театра новим домаћим делом”, каже за „Позоришне новине“ Иван Илић, доктор уметности и доцент за ужу уметничку област Цез тромбон на Факултету музичке уметно-

сти у Београду, на одсеку за Цез и популарну музику.

Према његовом мишљењу, прича о Бановић Страхињи представља мешавину епског и лирског који заједно праве једну безвремену причу, бескрајно инспиративну, као и сви велики наративи.

„Музиком сам желео да прикажем широки дијапазон емоција и стања, од најдубљих љубавних емоција до ратничких судара и борби, а да исто тако пружим кореографу и играчима полигон да плесом испричају своје виђење приче. Знамо да је *Бановић Страхиња* последња песма преткосовског циклуса и да нас само време и место дешавања уводе у једно повишено стање ишчекивања. У таквом историјском тренутку наше историје, бурне и испреплетане, судбине главних актера се сусрећу и пружају креативним ствараоцима изврстан полигон за комуницирање са најширим аудиторijумом. Од почетка сам хтео да музика има уливе етно елемената, али нисам користио цитате постојећих традиционалних мелодија, већ сам писао теме у *духу традиције*. Поред тога, желео сам да пружим и једну богату симфонијску партитуру која може да се изводи и без плесног елемента, а да и даље дочарава турбулентне догађаје ове епске саге. Такође, водио сам рачуна и да музика кореспондира са временом у коме настаје, тако да се у њој могу пронаћи и одједи савременог”, открива признати уметник и напомиње да је у овом, доминантно постмодерном времену, тешко говорити о стилским карактеристикама музике.

„Међутим, то нам, с друге стране, отвара музичку и звучну палету да испричамо добру и инспиративну причу користећи сва доступна изражајна средства. Мислим да се у овој партитури крију елементи исконске и племенске музике, српске традиционалне музике, тоналне и атоналне симфонијске и филмске музике, као и по неки уплив савременијих жанрова XXI века. Подједнако је покретљива и ритмична, епска, а с друге стране лирична и емотивна. Уз овакву музичку слику, представа је окупила у свој ауторским тим и изузетног кореографа Игор Кирова и младог, а већ веома активног и присутног драматурга Ђорђа Косића, као и наше реномиране сценске ствараоце – сценографа Герослава Зарића и костимографа Катарину Грчић Николић. Поред њих, ту су и солисти и ансамбл Балета, као и Оркестар Народног позоришта у проширеном саставу јер, поред оркестарских инструмената, у партитури су заступљени и неки традиционални инструменти”, каже Иван Илић, који је био и диригент Биг Бенда РТС-а, а додатно је радио и као аранжер, композитор, музички продуцент и тромбониста солиста. Успешно је водио оркестар на многобројним концертима, фестивалима, гостовањима и снимањима за носаче звука, радио и телевизију. Остварује сарадње са великим бројем истакнутих домаћих и међународних цез уметника као и са свим ансамблима Музичке продукције РТС-а. Као активан извођач наступао је на свим значајним домаћим музичким фестивалима као и многим фестивалима широм света у Америци, Канади, Луксембургу, Француској, Немачкој, Аустрији, Грчкој...

■ Микојан Безбрадица ■

После великог успеха са представом „Ситнице које живот значе“, која се од премијере одржане у октобру 2022. године све време игра на карту више, како на матичној Сцени „Раша Плаовић“, тако и на гостовањима, признати редитељ средње генерације Андреј Носов поново ради у Народном позоришту. Овога пута, на истој сцени, поставља драму Биљане Србљановић „Није смрт бицикло (да ти га украду)“, а премијера је планирана 26. јуна на Сцени „Раша Плаовић“, у оквиру Главног програма 32. Београдског летњег фестивала „БЕЛЕФ“. У подели су Бранко Видковић, Вања Ејдус, Ненад Стојменовић, Петар Стругар, Нина Нешковић, Милош Ђорђевић, Драгана Варагић и Сузана Лукић. Драматург је Ђорђе Косић, а у уметничком тиму су и сценографкиња Зорана Петров, костимографи Марија Марковић Милојевић и Петра Фотез, композитор Драшко Ацић, те Марија Миленковић која потписује сценски говор. Биће то први пут да се неки комад Биљане Србљановић, савремене српске и европске списатељице, изводи у Народном позоришту у Београду.

„Ова драма је за мене посебно важна јер је настала у време када сам улазио професионално у позориште, био на студијама и још тада сам имао посебну жељу да се њом бавим. Са Биљаном радим више од десет година, радили смо и представе, перформансе, радимо у *Хартефакту* и многе друге ствари“, каже Андреј Носов у разговору за „Позоришне новине“ и наглашава да се, када су се водили разговори о томе који би Биљанин текст био добар избор за њен деби у Народном позоришту, одмах определио за овај.

„Све њене драме су, да се разумемо, мелем за редитеља, али ова има оне интимне и политичке слојеве који отварају питања која су данас врло актуелна и мени посебно важна. Осећао сам одређену блискост са тим људима. И морао сам да одаберем, шта је то што ме занима. Пре свега, наше прихватање *малих* грубости као нормалних појава, односно недостатак нежности, или одсуство самилости као снага или врлина у једном друштву. Ово је прича о смрти, оној правој и оној друштвеној. О животу и генерацијама које су ту, али и долазе. Одласци су сурови, смрзну се ноге и живима док их испраћају. Биљана Србљановић је велика драмска ауторка. Поред чињенице да је и ова драма извођена на многим сценама, утисак ми је да најбоље

АНДРЕЈ НОСОВ, РЕДИТЕЉ ДРАМЕ БИЉАНЕ СРБЉАНОВИЋ
„НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ)“

Живимо у неком наслеђеном простору који не умемо да реновирамо

звучи баш у нашем Београду. Одлука Народного позоришта да поставимо овај комад је важна јер та суровост о којој говоримо често се огледа у заборављању или подраумевању нечијег присуства, рада, успеха.

Парадоксално, иако је „смрт“ у наслову, комад говори о самом животу, о његовој тајни и о часу у учењу који смо пропустили, о томе како треба живети, шта је сам живот, као и да је смрт само природни део, наставак, живота. Шта ће бити у вашем редитељском фокусу?

Ушли смо у процес са питањима о одласку од куће, од родитеља, са овог света. Разговарамо пуно о припадању, уклапању, очекивањима, родитељима, љубавима. Причамо о систему, о нашим начинима и поступањима према ближњима и онима са којима живимо. Екипа је заиста посебна, и некако осећам да ћемо се наћи око овог текста. Рекао бих да је за мене питање нежности и избора које правимо у односу са другим људима, кључ. Живимо у неком наслеђеном простору, не умемо да га реновирамо тако да нам свима одговара. Неке смрти су веће и важније, а самим тим и животи. Поред очигледног, шта нас то тера да глумимо жалост, шта је то пристојно и одакле нам то долази?

Ова драма представља ликове који су већ препознатљиви у делима Биљане Србљановић - то су изопачена и пресита деца, недорасли средовечни слабићи, њихове вршњациње заробљене у зачаране кругове својих неостварених бракова, старци који за себе грабе будућност коју неће дочекати и њихова деца, заточена у односима из прошлости које не могу да преовладају, самоза-

љубљени, амбициозни политичари, мајке и очеви који су спремни да и у својој кући ходају по лешевима. У којој мери будући гледалац може да се поистовети са јунацима представе који живе на оном парчету Балкана где се историја изнова преживљава, а не изучава?

Овај ваш опис из питања нам даје превелики задатак, и јако добро описује контекст. Наша представа би требало да отвори просторе испитивања оног што видимо као узроке оваквог стања ствари. Шта то нисмо дозволили нашој деци, или шта смо им превише дали? Где су границе и какве везе оне имају са оним што зовемо поредак, систем и друштво. Ми правимо трагичну комедију са елементима који су још увек толико живи да делују документарно. Иако је жанровско одређење веома важно рекао бих да бих волео да наша представа има и ону запитаност публике после која људе тера на акцију - сасвим малу и интимну промену ритуала и односа према самилости.

Колико данас имамо од система вредности који су оставиле генерације наших родитеља?

За мене је питање шта је то систем вредности који смо ми изградиле. Наше стално кукање на оно што је било или што смо наследиле и немоћно викање да је тако одувек овде - чини ме доста анксиозним. Више бих волео да о томе говоримо другачије - зашто је наш одговор на суровост још већа суровост? Та идеја да се клин клином избија, давно је престала да ме теши. Мислим да морамо да верујемо и да се надамо да можемо, и да они који долазе могу да промене то уверење да постоји ишта важније од живота. Нарав-

но да говорим о достојанственом животу.

Комад је произведен пре 13 година. Шта се, у међувремену, променило, шта је данас овде највидљивије, која емоција преовладава?

Непоправљиво сам оптимистичан. Верујем да се много тога променило, иако ме откључавање овог комада води ка закључку да је горе и да је безизлазније; мислим да је то ствар перспективе. За ове наше јунаке се ништа није променило, можда су негде дрчнији, негде уплашенији, али је сигурно да нема промене која би значила раскид са оним старим системом који живи и дише пуним плућима.

Комуникација је основ међуљудских односа, па и односа на релацији родитељ - дете, која је једна од тема не само ове, него и представе „Ситнице које живот значе“, коју сте пре непуне две године режирани с великим успехом, такође овде, у Народном позоришту. Конкретно, у драми „Није смрт бицикло...“ варира мотив сталних породичних сукобљавања приказаних на узорку релација између очева и кћери, мајки и синова. Који су, према вашем мишљењу, основни проблеми који доводе до тих сукоба, односно шта је оно што нас вечно сукобљава у генерацијама родитеља и деце?

Нисам сигуран да знам разлоге, више знам последице. Последице су болне - негде остале та мисао да нисмо никада чули колико нас је неко волео или да тај неко никада није знао колико га ми волимо. То је негде више однос према животу, јер кад неко оде ми и у томе претерујемо. Деца би увек хтела боље и дру-

гачије, родитељи се надају бар ономе што су они имали. И тако, у круг. Деца кад постану родитељи пробају то другачије, па и то не даје резултате какве бисмо очекивали. Мислим да је много тога у начину како живимо једни са другима, а много мање у вишим силама. Хтео бих да кажем и то да је за мене овај повратак у Народном позориште, док су „Ситнице...“ још живе и веома радо гледане, заиста посебан.

Биљана Србљановић веома често истиче како целог живота пише један исти комад, јер увек је то један свет који нестаје и други који се још није родио, свет растурених љубави и породичних односа, у којем смо нешто могли да урадимо, а нисмо се усудили. Да ли смо свесни шта су наше пропуштене шансе у протеклој деценији, постоји ли, уопште, нешто што је још остало као нека шанса?

Ми нисмо свесни ни да смо остарили, док нам не дођу аларми за лекове које ваља сваког дана попипати. Имамо доста чудан однос према смрти, не само према мртвима већ и према тој идеји да ћемо сви једног дана отићи. Понекад, када посматрате комеморације, сахране и сличне скупове, без идеје да критикујем иког конкретно, просто, дође вам да кажете најгласније: дође ми да никад не умрем. И ту се заврши тај наш пркос. Можда је највећа шанса ако препознамо сопствене грешке и пробамо да их исправимо, или да их више не чинимо. Ми се данас више правдамо, него што смо променили неке изборе, ритуале и, можда, само перспективе гледања.

■ Микојан Безбрадица ■

Опера славног италијанског композитора Ђузепе Вердија „Симон Боканегра“, која има посебно место у његовом великом и богатом стваралачком опусу, а карактеришу је надахнута мелодиозност и истанчани осећај за сценску драматику, премијерно је изведена 16. маја на Великој сцени под диригентском управом Ђорђа Павловића, у режији Марија Павла дел Монака.

Било је то, заиста, једно незаборавно, оперско вече које ће се, заједно са изванредном поставком урађеном на највишем уметничком нивоу, памтити и по томе што се први пут, у 104. године постојања Опере Народног позоришта овај наслов, први из Вердијевог позног стваралачког периода, нашао на репертоару наше Куће.

„Симон Боканегра“ представља својеврсну прекретницу у Вердијевог стваралаштву, а својом музичком понудом доноси неке новине које су се касније, у већој мери, одразиле у делима као што су „Бал под маскама“, „Моћ судбине“ и „Дон Карлос“. Прва верзија опере, настала 1857. године, прошла је скоро незапажено на премијери у Театру „Ла Фениче“ у Венецији. У међувремену, више од две деценије касније, Верди је одлучио да узме у руке прашњава

литературу и преради је, уз помоћ свог великог пријатеља и верног сарадника Арига Боита. Том приликом, дошло је и до значајних измена - преуређен је редослед свих сцена, написан Пролог

гусару у служби републике Ђенове, првом владару у историји те републике изабраном од народа и човеку са комплексним политичким и личним проблемима. Такав гест изазвао је револт углед-

власти на мору.

С друге стране, Вердијева снажна инспирација, уједно и вечна лична патња везана за односа оца и ћерке, и овде се, као и у „Риголету“ и „Травијати“, поставља

насловну улогу певао је Драгутин Матић, Јакопо Фијеско био је Иван Томашев, ролу Амелије Грималди тумачила је Соња Шарић, док је лик Габријела Адорна дочарао Дејан Максимовић.

У подели су били и Стефан Павловић, Александар Пантелић, Светлана Ловчевић и Слободан Живковић.

На првој репризи, 19. маја, одржаној такође с великим успехом, улоге су остварили Вук Зекић, Драгољуб Бајић, Евгенија Јеремић, Стеван Каранац, Милан Обрадовић, Милош Гашић, Татјана Митић и Марко Костић.

У представи учествују Оркестар и Хор Опере Народног позоришта у Београду.

Концертмајстори су Едит Македонска/ Весна Јанссенс, шеф Хора је Ђорђе Станковић, а у уметничком тиму су и

Јасна Сарамандић (сценограф реализатор према идеји Арноа Бернара), Вишња Жилић

(костимограф солистичких костима), Ивана Младеновић (дорада и ликовна обрада хорских костима према идеји Маријане Странске) и Волфганг Фон Цубек (дизајнер светла). Опера „Симон Боканегра“ реализована је у програмској сарадњи са Словенским народним гледалиштем (СНГ) из Марибора.

■ Р.П.Н. ■

фото: Небојша Бабић

и додата славна сцена „У сали Великог већа“ којом се завршава први чин. Ова верзија премијерно је изведена с великим успехом, 1881. године у миланској Скали.

Иначе, ово је једно од ретких оперских наслова инспирисаних животом историјских личности – у фокусу је прича о средњовековном дужду Симону Боканеги,

них грађанских породица Фијеско, Адорно и Грималди које су се годинама смењивале на ђеновском трону. Боканегрин покушај помирења двеју завађених република - Венеције и Ђенове, остао је до данас јединствен пример очувања реда међу политичким неистомишљеницима, завађеним око трговачких интереса и пре-

као један од кључних елемената драмског тока. Боканегра је, између осталог, и личност којој су негирани улога оца и свака врста љубави...

На премијерном извођењу, у овом маестралном, слојевитом и капиталном делу које од свих Вердијевих остварења највише подсећа на музичку драму,

Актуелна поставка опере „Симон Боканегра“ славног Ђузепе Вердија, имала је у четвртак 16. маја своју премијеру на Великој сцени Народног позоришта у Београду. Али, оно што се одиграло на позорници и у Оркестру далеко је превазилазило пуки појам такозваног „првог извођења“. Била је то раскошна звучна фреска, префињено монумент-

тална, у којој је доминирао Драгутин Матић у насловној улози. Можемо само рећи: Браво! И то са пуним правом.

Овако, у уводном делу свог текста пише критичарка дневног листа „Нова“ Зорица Којић и наглашава да публика са ове представе одлази ношена „извесним утиском радикалног преиначења збиље“.

„Јер, београдски Симон Боканегра редитеља Марија Павла дел Монака у свом дејству изистински је

савремен, да не кажемо и горко свакодневан. Изместимо ли га само мало из архаичних околности оригиналног историјског контекста – главни јунак могао би тако наједном постати било ко од нас. Затим, подела на премијери у четвртак увече била је врхунска у сваком смислу. Треба то наглас рећи. (...) Симон Боканегра умро је у ствари оног истог дана када и његова обожавана Марија, њен отац Јакопо Фиеско (Иван Томашев), смртни непријатељ Симона Боканегре, умро је тог часа такође, а читава радња одржава свој величанствени животни плам још само у наслућивању постојања кћери, односно унутрашњег живота. Драгутин Матић у насловној улози. Можемо само рећи: Браво! И то са пуним правом. Овако, у уводном делу свог текста пише критичарка дневног листа „Нова“ Зорица Којић и наглашава да публика са ове представе одлази ношена „извесним утиском радикалног преиначења збиље“.

„Јер, београдски Симон Боканегра редитеља Марија Павла дел Монака у свом дејству изистински је

редитељ и солисти ухватили суштину тог бесконачног поигравања живота и смрти на „ничијој земљи“ између.

„Фасцинантна сценографија која се надноси над гледаоца попут неког изокренутог амбиса мора – што наоко равнодушно усисава патњу и пакост, љубав и бесрамност, достојанство и нитковлук – одзвања свеједно правичношћу и саосећањем. Луксузан сценски костим истовремено нас запањује својом аристократском рафинираношћу и слободом покрета који даје протагонистима. Ако вам се очи нису испуниле сузама у тренутку када Драгутин Матић суптилно приноси самртну агонију Симона Боканегре вашем оку и уху, онда за вас дефинитивно нема наде. Уколико пак нисте задрхтали пред веродостојном емоцијом и природном чулношћу гласа чаробне Соње Шарић, као и отменом елеганцијом интерпретације Ивана Томашева, уколико сте остали недотакнути љутом експресивном електриком Дејана Максимовића (Габријеле Адорно) или есенцијом људске подмуклости што ју је уметнички сјајно оличио Стефан Павловић као зли Паоло

Албиани... па, онда ништа. Не заборавимо Александра Пантелића као упечатљивог Пјетра, Светлану Ловчевић као Амелијину дружбеницу, Слободана Живковића као Капетана луконошу. Хор је био у својим појавама узвишен, а ненаметљив оркестар красили су овом приликом изванредан пулс и снажно узбуркани тонски контрасти под управом одличног Ђорђа Павловића“, сматра Зорица Којић.

На крају текста истакла је да се Драгутин Матић овим Симоном Боканегром уписао у великане опере.

„Његов глас одише обиљем садржаја јер се не служи простим моћима, већ свој израз гради много филигранским оруђима. Подједнако добар глумач, као и музичар, овај комплексни баритон не исцрпљује се у улози, већ напротив током ње израста. Баш тај његов универзум стваралачких идеја подиже енергију и других партнера на сцени, магнетизује их и обасјава посебним осветљењем, отвара укусу за детаљ, не штеди труда да их повеже у опчињавајућу заједницу. Надамо се још многим извођењима овог Симона Боканегре“.

■ Р.П.Н. ■

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ СА „ОЧЕВИМА И ОЦИМА“ ЈЕДИНИ БЕОГРАДСКИ ТЕАТАР НА ОВОГОДИШЊЕМ СТЕРИЈИНОМ ПОЗОРЈУ

Виртуозно исписана сага о жестоким генерацијским сукобима

Представа „Очеви и оци“, према истоименом роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати и режији Вељка Мићуновића, биће изведена на 69. Стеријином позорју, у оквиру Такмичарске селекције националне драме. У избору селекторке Ане Тасић, осим Народног позоришта, као јединог београдског театра, на најзначајнијој позоришној манифестацији у Србији, од 26. маја до 3. јуна, учествоваће још шест позоришта из земље и региона. Представа ће због великог интересовања публике бити изведена два пута, што је својеврсни куриозитет када је реч о Стеријином позорју; на

репертоару Сцене „Пера Добриновић“ је 1. и 2. јуна од 21 час.

„Полазећи од виртуозно исписане саге о жестоким генерацијским сукобима у грађанској породици Медаковић, у првој половини двадесетог века, из угла Стевана Медаковића, сплета његових сећања и размишљања, аутори граде представу пост-драмске структуре, спојем наративних и драмских делова, међусобно сударених и укршених, као на бојишту“, навела је, између осталог, у образложењу селекторка Ана Тасић.

„Култни роман Селенића је богат таквим мислима који кореспондирају са сваком временом, пошто се људи веома ретко мења-

ју, што нам је, уосталом, показала и историја. Нисмо се бавили превише с тим како да ова представа буде актуелна; више смо нагласили људске и породичне односе, као и генерацијске проблеме. То је свима познато, па идентификација са тим ликовима због тога и није тешка. Близу су публици ти проблеми, јер их сви доживљавамо у одређеном периоду својих живота. Редитељски начин, приступ, глумачки рад, музика и визуелност представе је то што јој је дало дух наших времена. Веома нам је драго да се то препознало и да су *Очеви и оци* истовремено толико добро примљени, како од стручне критике, тако и од публике“, каже драматуршкиња Ката Ђармати.

После Стеријиног позорја, „Очеви и оци“ ће бити изведени и у такмичарској селекцији Театар феста „Петар Кочић“ који ће се одржати од 3. до 9. јуна. „Представа прати сагу породице Медаковић. Одласком на студије у Бристол, Стеван Медаковић неминуовно преиспитује своја патријархална начела. А са женидбом Енглескињом Елизабетом његова преиспитивања постају још израженија. Спознаје да љубав није довољна да буду превазиђени проблеми спајања двеју култура. Рођење сина прави само још већи јаз у браку. Кроз одрастање, син Михајло, разапет између двеју култура у породици, непрекидно трага за својим идентитетом – ко сам ја. Драматизацијом Кате Ђармати гледамо Селенићев роман испричан савременим позоришним језиком. Визуелно огољена сцена и један сасвим модеран приступ овом роману, нимало нас не лишава врло снажних емоција. Напротив. Таквом поставком долази до изражаја сјајна колективна игра глумаца“, навела је у образложењу селекторка Наташа Иванчевић. У част награђених биће изведена представа Народног позоришта у Београду „Ситнице које живот значе“.

Представа је премијерно изведена 4. априла прошле године на Великој сцени и до сада је добила 21 награду - у целини су освојене четири награде, док се преосталих 17 односи на индивидуална уметничка остварења.

„Диван је осећај кад једна представа, чији је рејтинг изузетан јер никад није исцрпљивала својом претенциозношћу већ истинском потребом за новим читањем и естетиком, добије толико награда. Много се фактора нашло у креативној синергији. Ретке су прилике када се тако јединствено удруже и критика и публика. Мислим да се сви заједно препознајемо у нашој вечној расположености, нашем наслеђу - генерацијском, идеолошком, идентитетском...“, сматра Вељко Мићуновић.

Уметнички тим представе чине и Зорана Петров (сценограф), Марија Марковић Милојевић (костимограф), Невена Глушица (композитор), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор), Ена Кротић (асистент костимографа) и Јасна Сарамандић (асистент сценографа).

У подели су Милош Ђорђевић (Милутин Медаковић), Никола Ракочевић (Стеван Медаковић), Александар Вучковић (Михајло Медаковић), Вања Ејдус (Елизабета Медаковић), Вања Милачић (Рахела Блејк), Сена Ђоровић (Нанка), Ива Милановић (Јелена) и Никола Ристановски/ Александар Ђурица (Видосав Прокић).

■ Р.П.Н. ■

УСПЕШНО ГЕСТОВАЊЕ „БАЛКАНСКОГ ШПИЈУНА“ НА ФЕСТИВАЛУ У БЈЕЛОВАРУ

Јубилеј обележен на „Бок фесту“

Представа „Балкански шпијун“, по тексту Душана Ковачевића, у режији и драматургији Татјане Мандић Ригонат,

гостовала је 8. и 9. маја на 21. „Бок фесту“ у Бјеловару.

Реч је о манифестацији која окупља најзначајнија остварења професионалних театара из Хрватске и региона, а представа

Народног позоришта, због изузетног интересовања, била је једина која је имала два извођења. Уједно, 9. маја обележила је и веома значајан јубилеј – стото извођење.

Било је свечано и величанствено, уз слављеничку тарту коју је на крају представе, уз вишеминутне аплаузе одушевљене публике, глумачкој екипи уручио њихов колега, познати хрватски глумац и уметнички директор „Бок феста“ Горан Навојец. Такође, том приликом, уручио је и „Печатњак града Бјеловара“ Љубомиру Бандовићу који се, на крају сваке представе, додељује најбољем глумцу или глумици.

У фокусу ове верзије чувене Ковачевићеве драме, налази се тема друштвене параноје, медијска пропаганда, производња страха и непријатеља; све што је у њу додато преузето је из

документарне грађе из разних српских медија, а сваки лик представља парадигму одређених стања, профила, тенденција...

У раду на представи упориште је била драма која је мање позната од сценарија, а веома се разликује и од култног филма из 1984. године.

Осим Бандовића, у подели су и Нела Михаиловић, Душанка Стојановић Глид, Катарина Марковић, Милутин Милошевић и Вања Милачић.

У представи суделују и музичари Владимир Гурбај, Елио Ригонат, Иван Мирковић и Данило Тирнанић.

Композитор је Ирена Поповић Драговић, сценографију је

урадио Бранко Хојник, костиме Ивана Васић, а сценски покрет Анђелија Тодоровић.

„Балкански шпијун“ је учествовао на бројним такмичарским и ревијалним фестивалима у земљи и региону

- „Дани Зорана Радмиловића“, „Театар на раскршћу“, „Дани комедије“, „Дани Миливоја Живановића“, „Позоришно пролеће“, „Нушићеве дани“, „Међународни фестивал малих сцена Ријека“, „Дани сатире Фадила Хаџића“, Театар фесту „Петар Кочић“, „Дубровачке љетне игре“, „Будва град театар“, Пургаторије...

Од премијере, 1. октобра 2018. године, освојено је укупно 15 награда – две у целини и 13 појединачних.

■ Р.П.Н. ■

РАДОВАН ВУЈОВИЋ НОВИ ЧЛАН
АНСАМБЛА ДРАМЕ
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Глумац изузетног дара

Познати српски глумац Радован Вујовић постао је 16. маја нови члан ансамбла Дrame Народного позоришта у Београду.

Вујовић је уметник изузетног дара, разнородног, а увек тако убедљивог глумачког рукописа који из улоге у улогу, и на сцени и на екрану, осваја слојевитим, дубоким, непретенциозним, очаравајућим, а наоко једноставним глумачким средствима.

На сцени Народного позоришта дебитовао је недавно, с великим успехом, у улози Господина Матковића, једног од главних јунака Нушићеве комедије „Мистер Долар“, премијерно изведене 15. марта у режији Милоша Лолића.

„Прелазак у Народном позориште за мене представља радост и узбуђење због једног новог почетка, нових изазова. Драго ми је што долазим у екипу младих глумаца са којима сам се упознао на *Мистер Долару* и што ћемо имати прилику да и у будућности радимо заједно. Народном позориште је институција од националног значаја и срећан сам што ћу и ја бити део те традиције“, каже за „Позоришне новине“

Радован Вујовић који је уговор о сталном ангажману потписао у присуству управника Светислава Гонцића.

Говорећи о „Мистер Долару“, комедији ситуације с елементима комедије нарави из 1932. године у чијем средишту је прича о скоројевићима који лако долазе до новца и онима који им се улагују, Вујовић примећује да је Нушић још пре скоро једног века визионарски препознао моћ новца и шта он у људима буди.

„Та тема је сада актуелнија него икад, а с друге стране чини ми се да су ствари данас нешто горе него тада. Ликови Нушићеве драме настоје да продају сребрни сервис остао од мајке, брилијантске

минђуше од старемајке, част, углед, понос и све што је за продају. Али, то раде дискретно, у поверењу, са одређеном дозом свести да то треба сакрити. Данас више није тако. Ништа се не крије, јасно је да је све, апсолутно све на продају, свако понижење је оправдано ако доноси новац. Људи, не да се не стиде, него се тиме чак и поносе“, сматра Вујовић коме је редитељ Лолић поверио улогу Господина Матковића, разочараног, циничног и релативно богатог грађанина који, у жељи да се освети друштвеној групи којој припада, као и девојци која га је оставила, успева да их морално компромитује вешто изведеном варком...

„Расplet *Мистер Долара* из данашње перспективе делује беза-

злено, на тренутке чак и наивно. У последњих сто година, од кад је текст настао, моћ новца је постала озбиљнија и мрачнија. Систем вредности у ком се све посматра кроз новац, и постоји за новац, је метастазирао и прогутао скоро све остало. Бескрупулозна и неуморна трка за истим обузела је цео живот данашњег човека, и ретки су они који имају тај луксуз и храброст да у тој крволочној трци не учествују“, истиче Вујовић који је глуму дипломирао 2005. године на Факултету драмских уметности, у класи проф. Биљане Машић.

У међувремену, одиграо је низ веома запажених улога на разним сценама у Београду и Србији, а највише у некадашњем матичном Позоришту „Бошко Буха“, као и Југословенском драмском позоришту, чији је стални члан био скоро деценију и по, од 2010. године.

Осим у театру, с великим успехом игра и на филму и на телевизији, где је, такође, остварио упечатљиве улоге, пре свега у остварењима „Шејтанов ратник“, „Било једном у Србији“, „Тунел“, „Време зла“, „Државни службеник“, „Корени“, „Војна академија“, „Деца зла“...

Добитник је више значајних награда.

■ М. Безбрадица ■

ЈУБИЛЕЈ ДИРИГЕНТКИЊЕ ЗОРИЦЕ МИТЕВ ВОЈНОВИЋ

Четири деценије на уметничкој сцени

Диригенткиња Народного позоришта у Београду Зорица Митев Војновић обележиће 40 година уметничког рада 29. јуна (19:30, Велика сцена) опером Пјетра Масканија „Кавалерија рустикана“.

На Факултету музичке уметности у Београду дипломирала је студије за Општу музичку педагогију, а потом и студије дириговања у класи професора Живојина Здравковића. У међувремену, 2016. године, оценом десет одбранила је докторску дисертацију опером „Плашт“ Ђакома Пучинија, под менторством емеритуса проф. др Даринке Матић Маровић.

Почеци њене уметничке каријере били су везани за хорове; сарађивала је са Женским хором „Ехо“, Мушким хором КУД „Никола Тесла“, Женским хором ФМУ „Collegium musicum“, Мешовитим хоровима АКУД „Б. Крсмановић – Обилић“ и АКУД „Иво Лола Рибар“, као и Мешовитим камерним хором „Cantantes“.

За одличне резултате на студијама дириговања, 1984. године награђена је Октобарском наградом града Београда.

У једном интервјуу за „Позоришне новине“ с поносом је истакла да је била прва жена-диригент која је стала за пулт Народного позоришта у Београду. „Било је то давно, у време када је директор Опере био господин Винавер. Дириговала сам дует из *Продане невесте* који су певали Предраг Протић и Радмила Смиљанић. То је био концерт на којем је учествовало више извођача и диригентата, а с којим смо касније често гостовали и по Србији“.

У ангажман Опере Народного позоришта примљена је 1989. године где је као асистент диригента радила на свим представама текућег репертоара.

Три године касније, 12. децембра 1992. дебитовала је опером Ђузепе Вердија „Травијата“. Од 1995. као стални диригент диригује представе са репертоара, на матичној сцени као и на

гостовањима у земљи и иностранству. Међу њима су „Дон Пасквале“, „Пајаци“, „Кавалерија Рустикана“, „Лучија од Ламермура“, „Атила“, „Набуко“, „Трубадур“, „Бал под маскама“, „Кармен“, „Адријана Лекуврер“, „Севилски берберин“, „Риголето“, „Љубавни напиток“, „Мадам Батерфлај“, „Тоска“, „Плашт“, „Моћ судбине“, „Аида“...

Зорица Митев Војновић је и ванредни професор на Филолошко-уметничком факултету Универзитета у Крагујевцу на катедри Музика у медијима из предмета Медијска анализа партитуре.

У новембру прошле године добила је Печат Народного позоришта, који се по одлуци управника додељује поводом посебног доприноса животу и раду Народного позоришта у Београду.

■ М.Б. ■

ПРЕМИЈЕРА „ПОКОНДИРЕНЕ ТИКВЕ“ ОДЛОЖЕНА ЗА ЈЕСЕН

Премијера представе „Покондирена тиква“ 25. маја, као и планирана репризна извођења у мају и јуну, одлажу се за јесен. О новом термину играња ове комедије, по тексту Јована Стерије Поповића, у режији Иве Милошевић, јавност ће благовремено бити обавештена. Карте се могу вратити или заменити на благајни Народного позоришта. Уколико су набављене путем онлајн продаје, поступак ће бити примењен по прописаној процедури у вези са том врстом куповине улазница. Радно време благајне је радним данима и суботом од 11-15 часова и од 17 до почетка представе, а недељом од 17 часова до почетка представе. Хвала на разумевању. Ваше Народном позориште у Београду.

Р.П.Н.

ИЗЛОЖБА ПЛАКАТА ЈОВАНА ТАРБУКА

Изложба графичког дизајнера Јована Тарбука под називом „Плакат – позивница великог формата“, поводом две деценије уметничког рада, биће отворена 30. маја (18,30), у Музеју Народного позоришта у Београду. Први плакат за Народном позориште дизајнирао је 2003. године, за представу „Рибарске свађе“ Карла Голдонија у режији Горана Рушкуча. Током досадашње каријере добио је више значајних признања у земљи и иностранству.

Р.П.Н.

ЈУН 2024.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СУБ.	ТРАВИЈАТА	од 19.30
01.	опера Ђузепе Вердија	
НЕД.	ВЕЛИКА ДРАМА	од 19.30
02.	драма Синише Ковачевића	
ПОН.	УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА / откупљено	од 19.30
03.	комедија Душана Ковачевића	
УТО.	ГОДИНЕ ВРАНА	од 19.30
04.	драма Синише Ковачевића	
СРЕ.	ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА	од 19.30
05.	опера Кристофа Вилибалда Глука	
ПОН.	МИСТЕР ДОЛАР	од 19.30
10.	комедија Бранислава Нушића	
ЧЕТ.	БАНОВИЋ СТРАХИЊА / ПРЕМИЈЕРА	од 19.30
13.	балет на музику Ивана Илића	
ПЕТ.	МАГБЕТ	од 19.30
14.	трагедија Вилијама Шекспира	
СУБ.	БАНОВИЋ СТРАХИЊА	од 19.30
15.	балет на музику Ивана Илића	
НЕД.	ГОДИНЕ ВРАНА	од 19.30
16.	драма Синише Ковачевића	
ПОН.	СВЕЧАНА ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ДАРКО КРАЉИЋ“	од 20.00
17.	у организацији Удружења композитора Србије	
УТО.	БАНОВИЋ СТРАХИЊА	од 19.30
18.	балет на музику Ивана Илића	
	БРАЋА КАРАМАЗОВИ према романима Ф. М. Достојевског	
	Гостује Загребачко казалиште младих	
ПЕТ.	I део СВЕ СРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ ЛИЧЕ ЈЕДНА НА ДРУГУ	од 18.00
21.	II део СВАКА НЕСРЕЋНА ПОРОДИЦА НЕСРЕЋНА ЈЕ НА СВОЈ НАЧИН	од 21.00
	у сарадњи са БЕЛЕФ-ом	
СУБ.	РАТ И МИР драматизација Федора Шилија	од 19.00
22.	по роману Л. Н. Толстоја	
НЕД.	ЂАНИ СКИКИ / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА	од 19.30
23.	опера Ђакома Пучинија	
	поводом обележавања стогодишњице смрти композитора	
ПОН.	У ИМЕ ОЦА И СИНА	од 19.30
24.	ПРИЧА О СВЕТОМ САВИ, драма Милована Витезовића	
СРЕ.	СИМОН БОКАНЕГРА	од 19.00
26.	опера Ђузепе Вердија	
ЧЕТ.	ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић	од 22.00
27.	по роману Милене Марковић, у сарадњи са БЕЛЕФ-ом	
СУБ.	КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА опера Пјетра Маскањија	од 19.30
29.	Поводом 40 година уметничког рада Зорице Митев Војновић	
НЕД.	ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати	од 19.30
30.	по роману Слободана Селенића	
ПОН.	СЈЕЋАШ ЛИ СЕ...? „СЈЕЋАШ ЛИ СЕ ДОЛИ БЕЛ?“	од 19.30
01.	балет на музику Александра Баланескуа, гостује Народно позориште Сарајево, у сарадњи са БЕЛЕФ-ом	

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

СУБ.	КОНЦЕРТ КАТЕДРЕ ЗА КЛАВИР, ЦИКЛУС	од 20.30
01.	УМЕТНИЧКА САРАДЊА Факултет музичке уметности	
ПОН.	ЦАРСТВО МРАКА	од 20.30
03.	драма Лава Николајевича Толстоја	
СРЕ.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ	од 20.30
05.	комедија Карла Голдонија	
ЧЕТ.	ХАСАНАГИНИЦА	од 20.30
06.	драма Љубомира Симоновића	
СУБ.	У НАШОЈ ПЕЋИНИ	од 20.30
08.	Млади позоришни експерти	
НЕД.	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ драма Федерика Гарсије	од 20.30
09.	Лорке, гостује Академија уметности у Београду	
УТО.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ	од 20.30
11.	комедија Карла Голдонија	
СРЕ.	НАШ РАЗРЕД	од 20.30
12.	драма Тадеуша Слобођанека	
ЧЕТ.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21	од 20.30
13.	драма Ђорђа Лебовића	
ПЕТ.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН	од 20.30
14.	драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	
СУБ.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација	од 20.30
15.	Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	
НЕД.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ	од 20.30
16.	мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива	
ПОН.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића	од 20.30
17.	у адаптацији Милана Нешковића	
УТО.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН / 101. извођење	од 20.30
18.	трагикомедија Душана Ковачевића	
СРЕ.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО	од 20.30
19.	црна комедија Жељка Хубача	
ПЕТ.	Свечаност поводом уручења награде	од 18.00
21.	„Доситеј Обрадовић“ за животно дело Радомиру Путнику	
СРЕ.	НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ) / ПРЕМИЈЕРА	од 20.30
26.	драма Биљане Србљановић, у сарадњи са БЕЛЕФ-ом	
ЧЕТ.	ДЕЦА по роману Милене Марковић,	од 20.00
27.	гостује Градско драмско казалиште Гавела, Загреб у сарадњи са БЕЛЕФ-ом	
ПЕТ.	НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ)	од 21.00
28.	драма Биљане Србљановић	
СУБ.	МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ драматизација	од 20.30
29.	Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	
НЕД.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР	од 20.30
30.	комедија Жана Ануја	

ЈУЛ